

вѣръ и преселпло са въ Мадороспя, а именно въ Киевъ. Тамъ отъ XV-ятъ вѣкъ насамъ са захваща усиденна литературна дѣятелностъ, но тая дѣятелностъ се още са нампра подъ бжлгарското влпяние. Св. Киприянъ *), по думите на г. Григоровича, е билъ особенъ защитникъ и подражателъ на бжлгарските писмена.

Бжлгарската черковна литература са захваща тутакси послѣ крщението на Бориса. Ипе казваме на Бориса, защото по-голѣмата часть отъ бжлгарскыятъ народъ е исповѣдалъ християнска вѣра много по-рано отъ това време. Но най-голѣмото развитие на черковната писменностъ са е случило при Симеона. Сжществуватъ множество доказателства, че Симеонъ са е училъ и воспитвалъ въ Цариградъ при византийскыятъ дворъ и че е получилъ блѣстяще, по тогавашните времена, образование. Колкото по-внимателно разглѣдваме и изучаваме оная бжлгарска литература, която са е появила при Симеона, толкова повече са увѣряваме, че оние дѣла, които сж биле изработени по неговото желание, сж биле избирани съ знание, съ цѣль и съ предначертанна идея. Съ една дума, Симеонъ са е старалъ да воведѣ въ своето отечество висше образование, поддржѣвалъ е способните дѣятели, работилъ е и самъ и избиралъ е щото трѣба. Ако послѣ неговата смъртъ за Бжлгария да не би пастанале тѣшки и нещастни времена, то тя непремѣнно би продължила своето влпяние между останалиятъ славянски свѣтъ, т. е. бида би втори Римъ или втори Цариградъ въ нрав-

*) Св. Киприянъ, който е особено знамѣнитъ въ историята на черковната литература, е билъ, по думите на Григория Цамблака, бжлгаринъ. Знамѣнигото послание на Евтимия Търновски е било написано за него.